

Ligestilling vil da let strande. Der er en hel Række af Fag, som, enten fordi de kræve voldsom Kraftanvendelse, eller fordi de ere næstetiske, paa Forhaand vil holde Kvinderne borte. Saaledes Grovsmed, Slagter og Skorstensfejer. Jeg tror næppe nogensinde Kvinderne vil gøre de stakkels Fattigvæsensdrenge Rangen stridig som Skorstenfejerlærlinge, Læretiden var tidligere 7 Aar, saa det vil forstaas, at selv om man ikke i Almindelighed vil være tilbøjelig til at regne Skorstensfejning til Kunstindustrien, saa har Lauget dog havt en stærk Følelse af, at der hørte ikke saa lidt Kunst til, siden en Lærling behøvede 7 Aars Læretid.

Jeg anser det for et sundt Instinkt, der lader os føle Ubehag ved at se Kvinder som Kraftkunstnere; Kvindernes Bygning tillader ikke uden Fare Løftning af store Byrder eller voldsomme Strækningsbevægelser. Men selv om der end maa trækkes Grændser, saa vil der dog blive en hel Mængde Fag tilbage, hvori jeg paa Forhaand maa anse det for sandsynligt, at Kvinder, naar de først var oplærte, vilde kunne gøre god Fyldest og hævde Stillingen ligeoverfor de mandlige Arbejdere. Saadanne Fag ere: Bagere, Barberer, Billedskærere, Bogbindere, Bogtrykkere, Bundtmagere, Børstenbindere, Drejere, Farvere, Forgyldere, Gibsere, Glarmestre, Gravører, Guldsmede, Handskemagere, Hattemagere, Kandestøbere, Konditorer, Kurvemagere, Malere, Naalemagere, Possementmagere, Sadelmagere, Skomagere, Skrædere, Snedkere og Uhrmagere.

Her staar vi da ved det stillede Spørgsmaal: Kvinders Oplæring i Haandværk. Lad os da se, hvorledes oplæres Mænd i Haandværk?

I Reglen kommer en Dreng i Haandværkerlære, naar han er fyldt 14 Aar, og han staar da i Lære i 3, 4 eller 5 Aar, i ældre Tid var det ofte længere; men nu forbyder Læringleven at udstrække Tiden udover 5 Aar. Det kan vel være længe nok for at naa en ung Svends Dygtighed, hvis Tiden anvendes rationelt; men Vanskeligheden i dette Spørgsmaal ligger i at forlige Lærlingens Interesse med Mesterens. Hvis Fordringerne til Mesteren skærpes ud over en vis Grænse, saa antager han ingen Lærling, og hvis Samfundet eller Slægt og Venner vil ordne Sagen udelukkende med Lærlingens Tarv for Øje, saa løsrives let Lærlingen fra Virksomheden som et økonomisk Foretagende, en Forretning, som skal kunne betale sig, og baade Lærer og Elev kommer til at savne den Spore, som heri ligger. Den unge Svend vil da meget ofte, trods Evnen til at lave et smukt Stykke Arbejde, være og